

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: R. Ž.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 6. 2019, č. j. MSK 47788/2019, o dopravním přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 26. 7. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 6. 3. 2019, č. j. MMFM 36173/2019, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit tím, že dne 17. 11. 2018 v době kolem 21:30 hodin nejméně na ulici Nádražní ve Frýdku-Místku řídil vozidlo Mercedes, RZ X, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Tímto svým jednáním měl žalobce zároveň porušit povinnost stanovenou v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a zároveň byl žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Žalobce se dále domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. MSK 47788/2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě namítá, že správní orgány v daném případě nesprávně posoudily otázku bezodkladnosti omluvy právního zástupce žalobce z ústního jednání, které v projednávané věci nařídil správní orgán prvního stupně. Žalobce má za to, že správní orgány se dostatečným způsobem nezabývaly otázkou, zda posuzovaná omluva byla správnímu orgánu sdělena skutečně bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání, resp. zda okolnosti daného případu umožňovaly učinit omluvu dříve. Právní zástupce žalobce společně se zaslanou omluvou doručil správnímu orgánu též samotné vyrozumění, resp. předvolání k hlavnímu líčení, a proto měl dotčený správní orgán dle žalobce v pochybnostech o bezodkladnosti omluvy možnost a dostatečný časový prostor na to, aby ověřil potřebné skutečnosti u Okresního soudu ve Frýdku-Místku, stejně jako se mohl správní orgán přesvědčit o tom, zda zmocněnec žalobce mohl časové kolizi předejít, případně zda tuto např. sám záměrně nevyvolal. Žalobce podotýká, že zde ze strany správních orgánů nemohla být obava z brzkého uplynutí prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o přestupku, a zároveň šlo o první omluvu žalobce v dané věci, nadto doloženou reálnou kolizí v jednání žalobcova zmocněnce a nic tedy nenasvědčovalo tomu, že by se mělo jednat o jakékoli obstrukční jednání žalobce. Žalobce má za to, že v daném případě se ústní jednání před správním orgánem prvního stupně konalo v jeho nepřítomnosti, aniž by byly splněny zákonné podmínky § 74 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, čímž bylo porušeno právo žalobce na projednání přestupku, který mu byl kladen za vinu, v jeho přítomnosti, právo vyjádřit se při ústním jednání ke zde provedeným důkazům a právo klást svědkům otázky, což v daném případě mimo jiné vedlo k tomu, že správní orgány při svém rozhodnutí nepřihlédly ke všem rozhodným skutečnostem daného případu. Žalobce dále zdůrazňuje, že v době silniční kontroly dne 17. 11. 2018 již splňoval veškeré zákonné předpoklady pro vrácení řidičského oprávnění, kdy za vůbec nejdůležitější považuje žalobce skutečnost, že již dne 16. 11. 2018 se žalobce osobně dostavil na Magistrát města Frýdku-Místku, kde hodlal zažádat o navrácení svého řidičského oprávnění, což mu úředníci magistrátu nebylo

umožněno s tím, že „celá věc bude určitě vyřešena v pondělí“. Žalobce tak považoval své zákonné povinnosti k navrácení řidičského oprávnění za splněné a faktické, resp. fyzické nevrácení řidičského oprávnění považoval žalobce v rámci celého úředního postupu již pouze za jakýsi formální krok, který je nutno učinit ze strany příslušného obecního úřadu. Žalobce proto při kontrole policejní hlídkou důvodně předpokládal, že je k řízení motorových vozidel po právní stránce opět způsobilý a rovněž oprávněn. Žalobce rovněž namítá k právní kvalifikaci, že v daném případě nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím nebyl srozuměn. Žalobce rozporuje, že by jednal v nepřímém úmyslu, neboť si v daném případě neuvědomoval skutečnost, že svým jednáním se dopouští řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění, když o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku i o samotném fungování procesu vrácení řidičského oprávnění měl v daném případě žalobce nesprávnou představu, což dle žalobce dokládá i jeho bezprostřední chování při silniční kontrole. Jako důkaz žalobce navrhuje posudek o výsledku dopravně psychologického vyšetření ze dne 15. 11. 2018, lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 7. 11. 2018, a účastnický výslech žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 9. 2019 navrhuje zamítnutí žaloby a ve vztahu k žalobním námitkám žalovaný především zcela odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí. K posouzení bezodkladnosti žalovaný uvádí, že žalobce učinil omluvu nejméně 16 dní (ale pravděpodobně více než měsíc) poté, co se o důvodu omluvy dozvěděl, a nelze tak považovat omluvu za bezodkladnou. Žalovaný dále uvedl, že není povinností správního orgánu v takovém případě cokoliv za účastníka řízení ověřovat, neboť důkazní břemeno ohledně důvodů omluvy tíží výhradně toho, kdo omluvu činí. Žalovaný ve vztahu k bezodkladnosti omluvy poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97. Ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku pak žalovaný uvádí, že nepochybně, že žalobce splňoval veškeré podmínky pro vrácení řidičského oprávnění, ale samotná skutečnost, že osoba splňuje podmínky pro vrácení řidičského oprávnění, neimplikuje, že daná osoba je jeho držitelem, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 52, jenž se zabýval otázkou materiálního znaku přestupku. Žalovaný dále uvádí, že řidičské oprávnění se vrací až nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti, a nikoliv dříve. K tvrzení žalobce, že se v pátek 16. 11. 2018 dostavil ke správnímu orgánu, žalovaný uvádí, že se jedná o nové tvrzení, které ve správním řízení žalobce neuváděl. Žalovaný toto tvrzení považuje za nepodložené a konstatuje, že i kdyby bylo toto tvrzení žalobce pravdivé, na věci to nic nemění.

IV. Posouzení věci soudem

4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Dle oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 24. 11. 2018 se žalobce měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e), bod 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 17. 11. 2018 v čase 21:30 hod. řídil motorové vozidlo zn. MERCEDES-BENZ E 220 D 212, RZ: X, minimálně po ul. Nádražní ve Frýdku-Místku, kde byl poblíž domu č. p. 1097 na ul. Nádražní ve Frýdku-Místku zastaven hlídkou Policie České republiky. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce

není držitelem řidičského oprávnění skupiny B, čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 27. 11. 2018 bylo pprap. J. D. telefonickým hovorem s oprávněnou úřední osobou paní Ing. I. J. z odboru dopravy Městského úřadu Vyškov zjištěno, že rozhodnutí o návrhu na upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nabylo účinnosti dne 12. 11. 2018, avšak do 20. 11. 2018 žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění a řidičský průkaz mu byl vrácen dne 21. 11. 2018. Z kopie rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 12. 11. 2018 vyplývá, že bylo vyhověno návrhu žalobce na upuštění od výkonu zbytku uložené sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel s tím, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2018. Z uvedeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalobce byl výslovně poučen, že tímto rozhodnutím se žalobci upouští od výkonu zbytku sankce, ale nevrací se mu řidičské oprávnění, s tím, že o vrácení řidičského oprávnění musí v souladu s ust. § 102 zákona o silničním provozu požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. Z evidenční karty řidiče žalobce bylo krajským soudem zjištěno, že žalobci již v minulosti, a to v roce 2012, byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Z kopie rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku č. j. MMFM 171372/2018 ze dne 21. 11. 2018 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím bylo žalobci navraceno ke dni právní moci, která nastala dne 21. 11. 2018, řidičské oprávnění, kdy podkladem pro rozhodnutí bylo rozhodnutí o upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti ze dne 12. 11. 2018 a posudek psychické způsobilosti ze dne 15. 11. 2018 pod ev. číslem 8041. Z příkazu Magistrátu města Frýdku-Místku, č. j. MMFM 183160/2018, ze dne 12. 12. 2018, vyplývá, že žalobce byl uznán vinným z výše vymezeného přestupku, kdy za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 25 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 3. 1. 2019 včasný odpor. Magistrát města Frýdku-Místku následně zaslal právnímu zástupci žalobce předvolání k ústnímu jednání, které nařídil na den 28. 2. 2019 v 8:30 hodin. Předvolání mimo jiné obsahovalo poučení, že případná omluva musí být uplatněna bezodkladně (ve chvíli, kdy se předvolaná osoba o překážce, která jí brání zúčastnit se ústního jednání, dozví), musí obsahovat konkrétní důležitý důvod a musí být řádně doložena, s tím, že k akceptování omluvy nedochází automaticky, nýbrž až po posouzení její bezodkladnosti a důvodnosti. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 4. 2. 2019. Dne 20. 2. 2019 byla Magistrátu města Frýdku-Místku doručena prostřednictvím datové schránky žádost právního zástupce žalobce o odročení nařízeného jednání a omluva s tím, že důvodem je skutečnost, že téhož dne je právní zástupce žalobce předvolán jako obhájce k hlavnímu líčení k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku, když toto předvolání předcházelo předvolání ke správnímu úkonu. K podání právního zástupce žalobce byla přiložena kopie vyrozumění obhájce o nařízení hlavního líčení ze dne 2. 1. 2019 na den 28. 2. 2019 v 9:30 k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku. Z protokolu o ústním jednání ze dne 28. 2. 2019 pak vyplývá, že věc byla projednána v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, kdy byli vyslechnuti svědci nstržm. V. M. a nstržm. J. Ž. Následně bylo dne 6. 3. 2019 vydáno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku č. j. MMFM 36176/2019, jímž byl žalobce uznán vinným z výše vymezeného přestupku, byla mu uložena pokuta ve výši 25.500,-Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a povinnost k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Dne 21. 3. 2019 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. MSK 47788/2019, napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
6. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
8. Žalobce ve své žalobě zejména namítá, že správní orgány nesprávně posoudily otázku bezodkladnosti omluvy právního zástupce žalobce z ústního jednání, které v projednávané věci nařídil správní orgán prvního stupně. K této námitce krajský soud uvádí, že dle zjištěných skutečností ze spisové dokumentace správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že právní zástupce žalobce již ke dni, kdy mu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání ve věci přestupku žalobce, tedy dne 4. 2. 2019, si byl vědom, že toto jednání časově koliduje s hlavním líčením nařízeným na týž den u Okresního soudu ve Frýdku-Místku, což ostatně vyplývá i z textu jeho omluvy z nařízeného ústního jednání. Krajský soud má za to, že pro náležitou omluvu je nezbytné, aby v ní byl zcela konkrétním způsobem vymezen podstatný důvod, pro který není účast na ústním jednání možná, přičemž tyto důvody mají být řádně doloženy tím, kdo se z jednání omlouvá. Taková omluva pak musí být v souladu s § 59 věta poslední za středníkem zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, učiněna vůči správnímu orgánu bezodkladně po vzniku překážky v účasti. A pokud se jedná o právního zástupce, který je advokátem, pak k požadavkům náležité omluvy patří i nutnost sdělit důvody, pro které nebylo možno řešit kolizi nařízených jednání substitucí (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 1/2016-51, 12. 10. 2016). Obdobný názor zastává také Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 68/97, podle kterého *„časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii)“*. Krajský soud dále podotýká, že obdobné požadavky na náležitou omluvu z nařízeného jednání vyplývají i z judikatury Nejvyššího soudu, a to např. z usnesení ze dne 22. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 3063/2000: *„omlouvá-li účastník (jeho zástupce) svou neúčast při jednání časovou kolizí s jiným soudním sporem, může být jeho omluva ve smyslu § 153b odst. 1 o. s. ř. důvodná jen tehdy, jestliže soudu oznámí také konkrétní údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména jaké jiné jednání mu brání v účasti (v jaké věci a u jakého soudu), kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá) a že časovou kolizi více jednání již*

nebylo možné vyřešit jinak (např. substitucí).“ Právní zástupce však žádné konkrétní skutečnosti, proč svou omluvu činí až 16 dní poté, co se o časové kolizi jednání dozvěděl, ani z jakých důvodů si nebyl schopen včas zajistit substituta, správnímu orgánu nesdělil, přičemž nelze souhlasit s žalobcem, že by mělo být povinností správního orgánu si tyto skutečnosti ověřovat. Povinnost předložit bezodkladnou a řádně odůvodněnou omluvu leží na tom, kdo se z jednání omlouvá. Z uvedených důvodů dle názoru krajského soudu nelze považovat omluvu z jednání učiněnou právním zástupcem žalobce za bezodkladnou, a ani za řádnou.

9. Krajský soud považuje za vhodné rovněž při této příležitosti podotknout, že žalobce namítá, že ústní jednání se konalo, aniž by byly splněny podmínky § 74 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), kde je však upraveno oznamování přestupku orgánem policie ve zvláštních případech. Z kontextu námitky je zjevné, že se jedná o chybný odkaz na právní úpravu ústního jednání, která byla obsažena v § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který již od 1. 7. 2017 není účinný. Aktuální právní úprava ústního jednání v přestupkovém řízení je obsažena v § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky.
10. Žalobce dále namítá, že v době silniční kontroly dne 17. 11. 2018 již splňoval veškeré zákonné předpoklady pro vrácení řidičského oprávnění, a že již v pátek 16. 11. 2018 se dostavil na Magistrát města Frýdku-Místku s úmyslem požádat o vrácení řidičského oprávnění, což mu úředníci magistrátu nebylo umožněno s tím, že „celá věc bude určité vyřešena v pondělí“. Žalobce tak považoval své zákonné povinnosti k navrácení řidičského oprávnění za splněné a faktické, resp. fyzické nevrácení řidičského oprávnění považoval žalobce v rámci celého úředního postupu již pouze za formální krok, který je nutno učinit ze strany příslušného obecního úřadu. Krajský soud k této námitce žalobce uvádí, že dle § 102 zákona o silničním provozu po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a. Dle odst. 2 téhož ustanovení žádost o vrácení řidičského oprávnění podává osoba uvedená v odstavci 1 u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Žádost musí mít dle tohoto ustanovení písemnou formu. S ohledem na znění ustanovení § 102 zákona o silničním provozu tak nelze námitkám žalobce přisvědčit, neboť řidičské oprávnění se navrácí až právní mocí rozhodnutí obecního úřadu obce s rozšířenou působností o jeho vrácení na základě žádosti, a nikoliv splněním předpokladů pro vydání takového rozhodnutí a případným ústním projevem vůle žadatele získat zpět řidičské oprávnění v budově obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Skutečnost, že se žalobce dostavil dne 16. 11. 2018 na Magistrát města Frýdku-Místku, jen dokládá fakt, že musel vědět, že je nezbytné požádat o vydání rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění, a nemohl tedy mít za to, že je opět držitelem řidičského oprávnění, když v uvedený den rozhodnutí správního orgánu o vrácení řidičského oprávnění vydáno nebylo. K tvrzené nevědomosti žalobce je třeba rovněž zdůraznit, že žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Vyškov o upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel řádně poučen, jak má za účelem vrácení řidičského oprávnění postupovat. Žalobce navíc již v minulosti měl uložen

zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a proto nelze brát zřetel ani k jeho námitce, že měl žalobce nesprávnou představu o samotném fungování procesu vrácení řidičského oprávnění.

11. Co se týče námitek žalobce ve vztahu k právní kvalifikaci jím spáchaného přestupku, že se z jeho strany nejednalo o nepřímý úmysl, neboť v daném případě nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím nebyl srozuměn, k tomu krajský soud uvádí, že se nemohlo jednat pouze o nedbalost v případě, kdy byl žalobce Městským úřadem Vyškov řádně poučen o procesu a potřebných úkonech při navrácení řidičského oprávnění při upuštění od výkonu zbytku sankce, a kdy žalobce již v minulosti měl uložen zákaz činnosti v podobě zákazu řízení všech motorových vozidel a tedy již byl obeznámen s průběhem procesu navrácení řidičského oprávnění, a kdy dokonce projevil jeho znalost tím, že se dostavil 16. 11. 2018 na Magistrát města Frýdku-Místku s úmyslem požádat o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce si musel být vědom, že dosud řidičské oprávnění ani řidičský průkaz zpět nenabyl, a přesto v rozporu se zákonem řídil osobní automobil, proto se nemohlo jednat o pouhou nedbalost.
12. Jako důkaz žalobce navrhuje posudek o výsledku dopravně psychologického vyšetření ze dne 15. 11. 2018, lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 7. 11. 2018, a účastnický výslech žalobce. Krajský soud k těmto návrhům žalobce uvádí, že žalobce u listinných důkazů neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti mají být uvedenými důkazy prokázány, a jaký vztah mají k námitkám žalobce, a co se týče účastnického výslechu žalobce, soud podotýká, že žalobce k výzvě soudu ze dne 12. 9. 2019 nesdělil ve lhůtě dvou týdnů, že žádá nařízení jednání, a ani v žalobě nesdělil, jaké skutečnosti by měly být tímto důkazem zjištěny. Ve světle výše uvedených závěrů soudu se vazba mezi navrženými důkazy a podstatou věci nedá dovodit. Soud proto pro nadbytečnost uvedené důkazy neprovedl.

V. Závěr a náklady řízení

13. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 5. 3. 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

59 A 6/2019-22

Shodu s prvopisem potvrzuje

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. Ž.**
zastoupený advokátem JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, ml.,
sídlem Kobližná 47/19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 6. 2019, č. j. MSK 47788/2019, o dopravním přestupku,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 A 6/2019-18 ze dne 5. 3. 2020 **se opravuje** tak, že v záhlaví rozsudku se za text „739 39“ vkládá text „zastoupený advokátem JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, ml., sídlem Kobližná 47/19, 602 00 Brno“.

Odůvodnění:

15. Při zpracování písmeného vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 A 6/2019-18 ze dne 5. 3. 2020 došlo ke zjevné nesprávnosti, kdy byl v záhlaví opominut právní zástupce žalobce.
16. Podle ust. § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.
17. V souladu s uvedeným ustanovením bylo popsané opomenutí výrokem tohoto usnesení napraveno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ostrava 17. 3. 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudce